

Společenské a právní základy zveřejňování judikatury a způsoby jeho realizace

Mgr. František Korbel, Ph. D.,
JUDr. Filip Melzer, Ph. D., LL. M., Praha*

V květnu tohoto roku představilo Ministerstvo spravedlnosti webovou aplikaci vyhledávání judikatury okresních, krajských a vrchních soudů pro širokou veřejnost. Co k tomu ministerstvo vedlo a co si lze od nové aplikace slibovat? Autoři se domnívají, že možnost bezplatného inteligentního on-line vyhledávání důležitých rozhodnutí soudů bude přínosem nejen pro uživatele justičního systému, ale i pro soudy samotné.

V rámci procesů elektronizace justice uvažovalo Ministerstvo spravedlnosti pod vedením Jiřího Pospíšila již v předchozím funkčním období o možnosti zveřejňování judikatury okresních, krajských a vrchních soudů prostřednictvím internetu. Inspirací k tomu byl jednak slovenský Jednotný automatizovaný systém právních informací (JASPI) provozovaný tamním Ministerstvem spravedlnosti,¹ jednak vlastní přesvědčení, že soudní rozhodnutí mají být z mnoha důvodů co nejvíce přístupná veřejnosti. Bohužel, během Topolánkovy vlády se záměr nepodařilo realizovat a po jejím pádu a změnách na Ministerstvu spravedlnosti se od něj upustilo. Práce na něm byly obnoveny po volbách do Poslanecké sněmovny v minulém roce a návratu předchozího Pospíšilova týmu na ministerstvo. Po několikaměsíčním zkušebním provozu jej od dubna 2011 může začít využívat veřejnost přímo z internetových stránek Ministerstva spravedlnosti www.justice.cz.

I. Společenské a právní základy zveřejňování judikatury

1. Princip veřejnosti soudu

Volný přístup občanů k rozhodnutím soudů má kořeny v historii, v mezinárodním, ústavním i „jednoduchém“ právu a má k tomu dobré důvody. Již v dobách římského práva vynášel soud (praetor) svá rozhodnutí na veřejném fóru a na základě toho nejen budoval důvěru římských občanů ve své rozhodování, ale též utvářel právní vědomí a integroval představy o právu a spravedlivém uspořádání vztahů v celé společnosti. Znalost soudního rozhodování nebyla jen doménou právníků, ale mnohem více než dnes součástí běžného sociálního statusu římského občana. Můžeme se proto domnívat, že rozhodnutí soudů byla pro občany mnohem více srozumitelná, než je tomu dnes, a soudci při svém rozhodování také více počítali s jeho společenským významem a zpětnou vazbou. Cílem tohoto konstatování však není odhalování historie, ale vyjádření našeho názoru, že právě k těmto důsledkům rozšiřování možnosti přístupu veřejnosti k soudním rozhodnutím vede.

Principy veřejného jednání soudu a veřejného vyhlášení rozsudku jsou obecně zažitou součástí zásady spravedlivého procesu, jak vyplývá např. z čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“). *Každý má právo na to, aby jeho záležitost*

byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Rozsudek musí být vyhlášen veřejně, avšak tisk a veřejnost mohou být vyloučeny buď po dobu celého nebo části procesu v zájmu mravnosti, veřejného pořádku nebo národní bezpečnosti v demokratické společnosti, nebo když to vyžadují zájmy nezletilých nebo ochrana soukromého života účastníků anebo, v rozsahu považovaném soudem za zcela nezbytný, pokud by, vzhledem ke zvláštním okolnostem, veřejnost řízení mohla být na újmu zájmům spravedlnosti.

Z podobných tezí vychází i Ústava ČR, která v čl. 96 odst. 2 stanoví, že *jednání před soudem je ústní a veřejné; výjimky stanoví zákon. Rozsudek se vyhláší veřejně vždy*. Toto ustanovení má význam dvojí, resp. dokonce trojí. Jde totiž nejen o vyjádření objektivního ústavního imperativu pro činnost soudů, ale též o základ veřejného subjektivního práva osob, a to jednak účastníků řízení (právo na spravedlivý proces, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), jednak i širší veřejnosti v rámci základního práva na informace podle čl. 17 Listiny.

2. Princip ochrany informací

Veřejnost jednání soudu ani veřejná přístupnost rozhodnutí soudu po jeho vyhlášení nejsou neomezené. Lze je omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti *nezbytná*. Nezbytnost je nutno vykládat jako naléhavou společenskou potřebu ve vztahu k ochraně jiných právem chráněných zájmů, jejichž zajištění nelze dosáhnout jiným způsobem. Výčet chráněných hodnot odůvodňujících omezení práva na informace podává jednak čl. 17 odst. 4 Listiny, jednak čl. 10 Úmluvy.

Nezbytnost omezení práva na informace, ať již zákonem či rozhodnutím, má být podle konstantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 10 Úmluvy posuzována restriktivně a musí být přesvědčivým způsobem prokázána.² O takový případ se jedná kupř. v řízeních podle zákona č. 218/2003 Sb., o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a soudnictví ve věcech mládeže, podle nějž je řízení konáno zásadně neveřejně a poskytování jakýchkoli informací umožňujících identifikaci mladistvého je výslovně zakázáno (§ 53, 54 zákona č. 218/2003 Sb.). I v tomto řízení je sice respektována povinnost veřejného vyhlášení rozsudku, která dle dikce Ústavy nepřipouští výjimek, ale omezeno je další nakládání s tímto rozsudkem tím, že smí být uveřejněn ve veřejných sdělovacích prostředcích pouze bez uvedení jména mladistvého a při dodržení dalších přiměřených opatření v zájmu jeho ochrany před nežádoucími účinky uveřejnění. Ústavní konformitu těchto omezení potvrdil i Ústavní soud.³

Podobně, byť mírnější prvky informační ochrany účastníků řízení obsahuje např. i trestní řád v § 8a–8c.⁴ Podle těchto ustanovení se při poskytování informací z trestního řízení zvláště dbá na ochranu osobních údajů a soukromí osob mladších 18 let. Stejně se chrání i poškození, vůči nimž byl spáchán trestný čin kuplířství nebo šíření pornografie nebo některý z trestných činů proti životu a zdraví, svobodě a lidské důstojnosti nebo proti rodině a mládeži.⁵

Chráněné informace se samozřejmě vyskytují i v jiných typech řízení, zejména v právu rodinném, dědicím, statusových otázkách a dalších. V těchto řízeních však není stanovena žádná specifická ochrana informací ve vztahu k těmto řízením, ale využívají se běžné instituty ochrany informací stanovené v § 7-11 SvInf⁶ a ve zvláštních zákonech. Instrukce Ministerstva spravedlnosti, kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím,⁷ uvádí, že soud při poskytnutí žádostí o informace, které směřují k poskytnutí rozsudků, vždy posoudí, zda rozsudek obsahuje chráněné informace, jimiž jsou zejména:

- osobní údaje,⁸
- informace o soukromí,⁹
- utajované informace,¹⁰
- obchodní tajemství,¹¹
- další informace, které jsou chráněné podle zákona o svobodném přístupu k informacím,¹²
- další informace, které jsou chráněné podle jiných zákonů.¹³

Všechna omezení práva na informace se provedou dle zásady minimalizace zásahů do základního ústavně zaručeného práva na informace tak, že soud poskytne požadované informace včetně doprovodných po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon (čl. 4 odst. 4 Listiny, § 12 a § 3 odst. 6 SvInf). Při výskytu chráněných informací v uceleném dokumentu (např. v písemném vyhotovení rozhodnutí soudu) je dostačující ochranou jejich znečitelnění v autentickém textu, a proto nelze odmítnout poskytnutí celé ucelené části textu tyto údaje obsahující.¹⁴

Naopak v některých jiných typech řízení je ochrana informací výslovně prolomena. Příkladem řízení se sníženou ochranou informací je zejména insolvenční nebo rejstříkové řízení. V případě insolvenčního řízení jsou v insolvenčním rejstříku přímo dle insolvenčního zákona (§ 421 InsZ) zveřejňována rozhodnutí insolvenčního soudu vydaná v insolvenčním řízení a v incidenčních sporech a veškerá podání, která se vkládají do soudního spisu vedeného insolvenčním soudem ohledně dlužníka, nestanoví-li zákon či soud jinak. V případě rejstříkového řízení se zveřejňují informace o fyzických a právnických osobách podle obchodního zákoníku, z nichž některé by jinak podléhaly ochraně.¹⁵

3. Tituly pro poskytování soudních rozhodnutí

Při poskytování rozhodnutí soudů je nutno rozlišovat, že se děje ve dvou odlišných situacích. Buď procesním poskytováním účastníkům, jejich zástupcům či dalším procesně určeným osobám, nebo neprocesními postupy poskytováním individuálnímu žadateli či zveřejňování vůči neurčenému okruhu osob podle zákona o svobodném přístupu k informacím, případně podle dalších zákonů ukládajících povinné zveřejňování judikatury.¹⁶ Je evidentní, že kritériem pro zveřejnění konkrétního soudního rozhodnutí není jakási zvláštní „zveřejnitelnost“ (v tomto ohledu jsou všechna rozhodnutí stejná), ale zejména jeho myšlenková, právní a precedentní hodnota.¹⁷

Přestože se některé konkrétní postupy při poskytování rozsudků mohou podobat či dokonce působit matoucím dojmem,¹⁸ jde o zcela jiné agendy vyplývající ze zcela jiných práv i jiného smyslu.

Zatímco v prvním případě jde o přímý výkon rozhodovací činnosti soudů a poskytnutí (vyhlášení, doručení, pořízení kopie při nahlížení do spisu) rozsudku představuje realizaci procesního práva účastníků řízení či jinak dotčených osob, ve druhém případě jde o administrativněprávní agendu vykonávanou soudy v postavení správních orgánů a směřuje k realizaci hmotného práva třetích osob na informace.¹⁹ Ve druhém případě jde o součást výkonu státní správy soudů, při níž vystupuje Ministerstvo spravedlnosti v postavení soudům nadřízeného ústředního orgánu státní správy.²⁰

I rozsah poskytovaných informací je v obou případech jiný. V prvním případě se rozsudky poskytují zásadně v plném znění, případně ve specifickém znění stanoveném procesními předpisy (např. se zkráceným odůvodněním, pouze s podstatným obsahem či bez odůvodnění),²¹ ve druhém případě se z nich vylučují jednotlivé informace chráněné hmotným právem (zejména osobní údaje, ale i další právem chráněné informace uvedené v § 7-11 SvInf a v dalších zvláštních zákonech). O tento druhý případ může jít jak tehdy, pokud žádá soud o poskytnutí rozsudku individuální žadatel o informace, tak i v případě aktivního zveřejňování ze strany soudu. Jakkoli je Ministerstvo spravedlnosti reformně činné i v první oblasti,²² projekt zveřejňování judikatury se týká výhradně oblasti druhé.

4. Právní úprava zveřejňování judikatury

Obecným právním základem pro poskytování soudních rozhodnutí veřejnosti je již shora zmíněný zákon o svobodném přístupu k informacím. Tento zákon určuje v § 2 odst. 1 za povinné subjekty všechny státní orgány, tj. i soudy, a co do rozsahu poskytovaných informací hovoří obecně o tom, že povinné subjekty poskytují informace *vztahující se k jejich působnosti*. Tato působnost musí být bezprostřední,²³ což je v případě vydávání soudních rozhodnutí splněno, neboť se jedná o přímou a dokonce výhradní působnost a pravomoc soudů. Není tedy pochyb o tom, že soudy mají povinnost poskytovat svá rozhodnutí, zejména rozsudky, veřejnosti k naplňování obecného práva na informace.

Tento fakt vyplývá *expressis verbis* též z § 11 odst. 4 písm. b) SvInf, který omezuje obecné poskytování informací o rozhodovací činnosti soudů, ovšem právě s výslovnou výjimkou „rozsudků“. Pojem *rozhodovací činnost soudů* je definován v Prováděcí instrukci tak, že se jí míní nejen vlastní proces rozhodování soudů, ale také jejich postup v soudním řízení, jejich úkony směřující ke zjištění skutkového stavu věci a úkony účastníků učiněné vůči soudu a ostatním účastníkům řízení v rámci projednávání sporů a jiných právních věcí. Poskytují se však údaje organizačně-technického rázu, které se týkají projednávání a rozhodování konkrétního sporu nebo jiné právní věci (např. údaje o tom, zda byl podán návrh na zahájení řízení, není-li poskytnutí této informace v rozporu se zákonem chráněným zájmem, údaje o tom, kdy a kde se bude konat jednání, zda bylo jednání odročeno, zda je rozhodnutí soudu v právní moci nebo zda byl podán proti němu opravný prostředek), anebo obecné údaje o rozhodovací činnosti soudů (např. statisticky zpracovávané údaje, údaje o počtech a druzích projednávaných a rozhodovaných věcí či o počtech starších neskončených věcí).

Podle shora citovaného ustanovení zákona i Prováděcí instrukce se dále poskytují veškeré informace obsažené v rozsudcích soudů, pokud jejich poskytování není vyloučeno z jiných důvodů. Pojem „rozsudek“ použitý v obou zmíněných předpisech je nutno vykládat spíše v obecnějším smyslu „rozhodnutí“, neboť se podle našeho názoru vztahuje i na další jinak pojmenované výstupy rozhodovací činnosti soudů, jako např. usnesení, nálezy, rozkazy, příkazy, vyhláška apod.²⁴ Z tohoto důvodu hovoříme obecněji o zveřejňování soudních rozhodnutí či *judikatury*, nikoli pouze *rozsudků*, byť samozřejmě o rozsudky půjde v první řadě.

Vzhledem k tomu, že pro některé soudy představuje i po deseti letech od nabytí účinnosti zákona o svobodném přístupu k informacím jeho aplikace na poskytování soudních rozhodnutí problém, připomeneme alespoň základní principy této právní úpravy.²⁵ Žadatelem o informaci podle tohoto zákona může být každý, tj. jakákoli fyzická i právnická osoba při realizaci veřejného subjektivního práva na informace (nikoli však jiný soud či orgán při výkonu kompetence, který veřejná subjektivní práva nemá a o totéž musí žádat v rámci procesní součinnosti). Žádost o poskytnutí informací nemusí být odůvodněna a povinný subjekt není oprávněn zjišťovat a hodnotit její důvody nad rámec případného upřesňování žádosti. Informací podle tohoto zákona se rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, znamenající na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině nebo záznamu uloženého v elektronické podobě. Pokud žadatel v žádosti o informaci označí pouze určitý název dokumentu (např. „rozsudek ve věci“), má se za to, že požaduje veškeré informace v takovém dokumentu obsažené.²⁶

Povinné subjekty poskytují informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím na základě dvou titulů – buď na základě individuální žádosti žadatele, nebo aktivním zveřejněním vůči neurčitému okruhu osob. Zákon stanoví rozsah informací, které povinné subjekty zveřejňují povinně. Rozhodnutí soudů, s výjimkou rozhodnutí ve věcech aplikace samotného zákona o svobodném přístupu k informacím, v nichž byl povinný subjekt účastníkem,²⁷ mezi povinně zveřejňovanými informacemi nejsou. Povinný subjekt však může aktivně zveřejnit i jiné informace, pokud dodrží ochranu stanovenou zákonem (§ 5 odst. 7 SvInf). Pokud je nezveřejní, zůstává mu povinnost poskytovat informace na základě individuální žádosti žadatele. Pokud je zveřejní, může v případě obdržení individuální žádosti na zveřejněnou informaci žadatele odkázat (§ 6 odst. 1 SvInf). Mezi rozsahem aktivně zveřejněných informací a rozsahem individuální agendy na žádost platí nepřímá úměrnost. Čím více informací povinný subjekt v uživatelsky přívětivé formě zveřejní, tím méně individuálních žádostí musí vyřizovat.

5. Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10

Specificky ve vztahu k poskytování soudních rozhodnutí upoutal odbornou veřejnost i média nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10 (č. 123/2010 Sb.), který zrušil část zákona o svobodném přístupu k informacím omezující do té doby možnost poskytnutí informací pouze na pravomocná rozhodnutí.²⁸ Ústavní soud se v derogačním nálezu zabýval i některými obecnějšími souvislostmi přístupu veřej-

nosti k soudním rozhodnutím, z nichž některé stojí za připomenutí.

Vydeme-li z ústavně zaručeného a přímo vymahatelného²⁹ práva na informace podle čl. 17 odst. 1 Listiny ve vztahu k orgánům veřejné moci, jimiž jsou i soudy, a z formálních a materiálních podmínek omezení tohoto práva podle čl. 17 odst. 4 a čl. 4 odst. 4 Listiny, jakož i z ústavního principu podle čl. 96 odst. 2 Ústavy, že rozsudek se vyhláší vždy veřejně, musíme přijmout tezi, že možnost poskytnutí konkrétního rozhodnutí soudem třetím osobám je přirozenou zásadou, která je imanentní demokratickému právnímu státu. Z této zásady se připouští výjimky stanovené zákonem, a to buď v zájmu ochrany práv jiných osob, nebo ve veřejném zájmu, jímž může být např. ochrana utajovaných informací či ochrana samotného soudu před zasahováním do jeho rozhodovací činnosti.

Právě tomu odpovídá § 11 odst. 4 písm. b) SvInf v tom smyslu, že vylučuje z poskytnutí informace o rozhodovací činnosti soudů, příp. i § 2 odst. 4 SvInf, podle něž se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Naproti tomu z § 11 odst. 1 písm. b) SvInf se podává, že povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu; to však platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím. Chráněn je tedy samotný rozhodovací postup soudu (i jiného orgánu veřejné moci), a to jak ve sféře subjektivních myšlenek, úvah a budoucích záměrů soudce, tak i ve sféře objektivních podkladů pro rozhodnutí, ale pouze do okamžiku vydání rozhodnutí.³⁰ Jakmile je rozhodovací proces subjektivně i objektivně dokončen, není důvodu jej dále chránit, a naopak je žádoucí umožnit veřejnosti přístup k výsledkům činnosti veřejných institucí, umožnit působení jejich rozhodnutí ve společnosti a zároveň je podrobit veřejné kontrole.

Podmínkou uplatnění výjimky z poskytnutí informací je, že musí jít o výjimky v demokratické společnosti *nezbytné* k ochraně hodnot uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny a v čl. 10 odst. 2 Úmluvy. A právě požadavek nezbytnosti nešlo u kritéria právní moci, posuzovaného Ústavním soudem, jednoznačně identifikovat. Podle Ústavního soudu nelze rozumně argumentovat, z jakých důvodů je nezbytně nutné vyloučit z možnosti poskytnutí paušálně všechna soudní rozhodnutí jenom proto, že nenabyla právní moci, ani jaké z vyjmenovaných hodnot by měly být takovým opatřením chráněny.

Rozhodně touto hodnotou nemůže být ochrana nezávislosti a nestrannosti soudní moci, neboť znalost soudního rozhodnutí, byť nepravomocného, ani veřejné diskuse o něm do nezávislosti a nestrannosti soudní moci nezasahují. Spíše naopak. S ohledem na zásadně veřejné vyhlášení rozsudků nelze hovořit o tom, že by snad nebyl výsledek soudního řízení po vyhlášení rozsudku znám. V kontrastu s tím však nemusí být veřejně známy podrobné důvody rozhodnutí, které jsou obsaženy v písemném vyhotovení rozhodnutí, pokud by bylo poskytování rozsudku jen s ohledem na nedostatek právní moci bráněno. Právě to je však situace, která může zapříčinit nejrůznější spekulace o důvodech rozhodnutí, a tím zasít nedůvěru veřejnosti v nezájatost a správnost rozhodnutí a případně i vyvolat pokusy o ovlivnění těchto důvodů, dokud nejsou veřejně vyřčeny.

Důvodem pro co nejširší přístup veřejnosti k rozhodnutím soudů je zajištění transparentnosti a veřejné kontroly při výkonu veřejné moci a omezování prvků tzv. kabinetní justice. Ústavní soud v dané věci konstatoval, že *legitímním cílem veřejné diskuse je veřejná kontrolovatelnost konání spravedlnosti, souzení za bílého dne, nikoli v temnu neveřejného soudního řízení. Naopak souzení nedostatečně veřejné je způsobilé snížit autoritu soudní moci, neboť může generovat podezření veřejnosti, že „je co skrývat“ (ve smyslu konání nespravedlnosti). Bez důvěry není řádný výkon veřejné moci v demokratickém státě možný. Prvek důvěry je tak i funkční podmínkou výkonu demokratické veřejné moci, a proto je třeba důvěru v akty veřejné moci chránit; důvěra v soudní rozhodování patří mezi základní mimoprávní atributy právního státu.*³¹

6. Podpůrné důvody

Důvody pro co nejširší přístup veřejnosti k rozhodnutím soudů lze nalézt ale i v jiném, nanejvýš pragmatickém a praktickém smyslu. Předně, pokud jde o samotné účastníky řízení a jejich právní zástupce, může mít znalost praxe příslušných odvolacích soudů značný význam pro posouzení vhodnosti dalšího vedení sporu či jiného, mimosoudního řešení věci. Velmi zajímavou se tato možnost může ukázat i pro vyhodnocení přípustnosti dovolání, zejména s ohledem na otázku zásadního právního významu daného rozdílnou judikaturou nižších soudů ve smyslu § 237 odst. 3 OSŘ. Jako pravděpodobné se jeví i preventivní působení zveřejněné judikatury odvolacích soudů v zájmu předcházení soudním sporům. A v neposlední řadě očekáváme i příznivé působení dovnitř justice. Zveřejňování judikatury dalších soudních instancí může vést ke zvyšování zájmu soudců o vytváření a zařazování kvalitních rozhodnutí k publikaci, pokud zjistí smysl tohoto mechanismu, a snad i ke zdravé konkurenci. Faktem je, že stávající možnosti proaznění judikatury odvolacích soudů do Sbírek soudních rozhodnutí jsou velmi omezené a pokud apelační soudce cítí potřebu odborného projevu nad rámec konkrétního případu, nezbyvá mu obvykle než zvolit jinou literární formu než precizaci svého rozhodnutí.

II. Způsob řešení úkolu

1. Rozsah zveřejňované judikatury

První otázkou, před níž ministerstvo stálo, byl rozsah zveřejňované judikatury. K jejímu řešení se nabízí v zásadě dvě možnosti, a to buď zveřejňování všech rozhodnutí, příp. všech rozsudků, podobně jako to činí oba nejvyšší soudy a Ústavní soud,³² nebo zveřejňování pouze vybraných rozhodnutí. Přestože ministerstvu není proti myslí ani první možnost, z více praktických důvodů se přiklonilo, alespoň prozatím, pouze k publikaci vybraných rozhodnutí.

Důvody tohoto rozhodnutí jsou následující. Především jsme toho názoru, že pro smysluplnou orientaci uživatele v rozhodovací činnosti nižších soudů je téměř nutnou podmínkou, aby rozhodnutí, která jsou v systému, byla pro tento účel zpracována. Zpracování judikatury probíhá, resp. mělo by probíhat již od 1. 1. 2003 na základě instrukce vydané tehdejším ministrem sprá-

vednosti Jaroslavem Burešem, kterou se upravuje postup při evidenci a zařazování rozhodnutí krajských a vrchních soudů do systému elektronické evidence soudní judikatury.³³ Podle této Instrukce se rozhodnutí kategorizují do určitých skupin podle významu. U významných rozhodnutí se pak propojují s odkazy na ustanovení dotčených právních předpisů, opatřují se klíčovými slovy dle rejstříku hesel a doplňuje se právní věta, příp. jiné poznámky (např. informace o pozdějším překonání či zrušení v důsledku dovolání či ústavní stížnosti apod.).

Tato vybraná rozhodnutí se následně umísťují do neveřejné centrální evidence pro potřeby samotných soudů. Vydání této Instrukce bylo zajisté osvěcujícím činem, nicméně pečlivost, s jakou soudy tuto Instrukci plní, je dosti proměnlivá. Rozdíly v množství zpracované judikatury mezi jednotlivými soudy se významně liší a celkově jde o počty poměrně malé, obvykle pouze v řádu stovek významných zpracovaných rozhodnutí na každý soud od počátku evidence judikatury. Regionální rozdíly způsobené neplněním Instrukce orgány státní správy soudů již začalo ministerstvo řešit domluvami předsedům příslušných soudů a v tomto ohledu lze očekávat zlepšení do budoucna. Doplnění starší judikatury z minulosti však příliš reálné není, s výjimkou postupného zveřejnění těch rozhodnutí, která již v databázi jsou, ale chybělo jim zpracování. Pokud jde o celkový rozsah judikatury zpracované pro účely zveřejnění čítající pouze zlomek všech rozhodnutí krajských a vrchních soudů, jde o přirozený stav, uvážíme-li množství soudních rozhodnutí, která nemají žádný judikatorní přesah. Stav vnitřní evidence judikatury k 1. 4. 2011 ukazuje následující tabulka.

organizace	celkem	anonymizováno	právní věta	web
Krajský soud v Brně	108	99	53	56
Krajský soud v Č. Budějovicích	343	250	250	250
Krajský soud v Hradci Králové	1051	697	932	932
Krajský soud v Ostravě	104	86	54	59
Krajský soud v Plzni	209	208	155	191
Krajský soud v Praze	120	95	93	94
Krajský soud v Ústí nad Labem	259	259	258	259
Městský soud v Praze	328	246	169	169
Vrchní soud v Olomouci	617	266	360	541
Vrchní soud v Praze	14 198	60	220	225
celkem	17 337	2266	2544	2776

Tato rozhodnutí lze po určitých úpravách (zejm. doplnění anonymizace) ihned využít ke zveřejnění. Pokud by měla být zveřejňována všechna soudní rozhodnutí, byl by objem nutných úprav na pouhou anonymizaci značný, zatímco přínos pro veřejnost bez dalšího obsahového zpracování poměrně omezený. Takový postup by si navíc vyžádal komplexní nové technické řešení, bez možnosti přímého využití stávající centrální evidence soudních rozhodnutí.

2. Způsob výběru judikatury

Výběr judikatury se provádí z rozhodnutí všech okresních, krajských a vrchních soudů v civilních a trestních věcech. Rozhodnutí krajských soudů ve správním soudnictví je řešeno samostatně prostřednictvím aplikace Nejvyššího správního soudu.

Základní výběr je svěřen každému předsedovi senátu, který příslušné rozhodnutí vydal. Předseda senátu má povinnost po pravomocném skončení věci vyplnit závěrečný referát, v němž uvede návrh, do které ze skupin má být rozhodnutí zařazeno, a ustanovení právních předpisů, jichž se rozhodnutí týká. Rozhodnutí se evidují z hlediska významu pro rozhodovací činnost soudů v následujících skupinách:³⁴

- A - nejzásadnější rozhodnutí navržená k uveřejnění ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek
- B - významná rozhodnutí hmotněprávní povahy
- C - významná rozhodnutí procesní povahy
- D - další významná rozhodnutí vybraná evidenčním senátem pro účely vnitřní potřeby soudů, pokud nebyla vybrána předsedou příslušného senátu do kategorie A až C
- E - veškerá pravomocná rozhodnutí soudů všech stupňů, v nichž je aplikováno přímo použitelné evropské právo³⁵
- F - ostatní rozhodnutí.

Navrhne-li předseda senátu zařazení rozhodnutí do skupiny A, B nebo C, připojí též návrh rejstříkového hesla, charakterizujícího právní otázku, které se rozhodnutí týká. Navrhne-li předseda senátu zařazení rozhodnutí do skupiny A, připojí též návrh právní věty. U ostatních rozhodnutí se návrh právní věty připojuje dobrovolně podle vhodnosti. Předseda senátu, jehož rozhodnutí zrušil nebo změnil soud vyšší instance nebo Ústavní soud, je povinen zajistit předání stejnopisu rozhodnutí s informací o tom, jak bylo s rozhodnutím naloženo soudem vyšší instance nebo Ústavním soudem, kanceláři evidenčního senátu k vyznačení příslušné poznámky.

Rozhodnutí navržená předsedou příslušného senátu do skupin A, B a C se předkládají k posouzení evidenčnímu senátu. Evidenční senát je složen nejméně ze tří soudců a působí na každém úseku krajských a vrchních soudů. Určuje jej předseda soudu rozvrhem práce z nejkvalitnějších a nejlepších soudců soudu. Předseda evidenčního senátu nebo pověřený člen evidenčního senátu posoudí vhodnost zařazení rozhodnutí do centrální evidence a do navržené skupiny. Navrhované zařazení, hesla rejstříku i právní větu může v odůvodněných případech změnit či doplnit. K posouzení rozhodnutí, která byla navržena do skupiny A, B, C nebo D, svolá předseda evidenčního senátu zasedání evidenčního senátu. Při zasedání evidenční senát rozhodne o zařazení navrženého rozhodnutí do skupiny, o znění právní věty nebo hesla a o tom, kterých ustanovení právních před-

pisů se rozhodnutí týká. Neschválí-li evidenční senát znění právní věty, hesla, zařazení rozhodnutí do skupiny nebo jeho uveřejnění, předloží rozhodnutí k posouzení poradě úseku soudu. Rozhodnutí zařazená do skupiny E se do centrální evidence zadávají všechna.

Evidenční senáty krajských a vrchních soudů mohou do evidence zařadit též pravomocná rozhodnutí okresních soudů v oblasti své působnosti, která byla soudu zaslána nebo která si sám vyžádal. Předsedové jednotlivých senátů okresního soudu přitom poskytují potřebnou součinnost. Evidenční senáty vrchních soudů mají toto oprávnění i vůči rozhodnutím krajských soudů.

V centrální evidenci soudních rozhodnutí se uveřejňují rozhodnutí kategorie A, B, C a E. Tato stávající (neveřejná) centrální evidence soudních rozhodnutí je zdrojem dat pro novou (veřejnou) aplikaci zveřejňování judikatury.

3. Anonymizace rozhodnutí

Pro účely zveřejnění jsou soudní rozhodnutí anonymizována. Jde o výraz principu ochrany informací (viz část I.2). Zajímavým faktem je, že přestože podle zákona o svobodném přístupu k informacím a dalších zvláštních zákonů existuje značné množství chráněných informací, v praxi se v naprosté většině z rozhodnutí vypouštějí pouze osobní údaje. Výskyt jiných chráněných informací v soudních rozhodnutích je výjimečný. Pokud se však vyskytnou, vyloučí se obdobně jako v případech anonymizace osobních údajů.

Samotná anonymizace byla v minulosti předmětem jistých sporů a nedorozumění, vyplývajících z přehnané opatrnosti a neznalosti právní úpravy ochrany osobních údajů podle zákona č. 101/2000 Sb. Tak kupř. byly zaznamenány případy, kdy aparát soudů anonymizoval názvy právnických osob, a to včetně veřejnoprávních korporací (např. města, v němž se samotný soud nachází), nebo jména veřejně činných funkcionářů při výkonu jejich zákonem svěřené působnosti. Působí skutečně komicky, pokud je anonymizován např. název obce stylem „bl. m. P.“ nebo veřejný funkcionář stylem „prezident republiky V. K.“. Anonymizace se mnohdy nesprávně domáhají soudci, státní zástupci či další úřední a procesní osoby, jejichž identita je (a musí být) známa.

Pokud jde o osobní údaje, je třeba si předně uvědomit, že osobní údaje mají pouze osoby fyzické. Identita právnických osob je naopak veřejná. Ani u fyzických osob však není ochrana osobních údajů absolutní. Zákon o ochraně osobních údajů zná množství situací, kdy lze (resp. je nutno) informace poskytnout, přestože se jedná o osobní údaje fyzických osob. Důvody pro poskytnutí osobních údajů jsou zejména následující skutečnosti:

- souhlas subjektu údajů,
- oprávněně zveřejněné osobní údaje,³⁶ pokud tím však není dotčeno právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů,
- osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení,³⁷
- základní osobní údaje.³⁸

Správný rozsah anonymizace osobních údajů je stanoven v Prováděcí instrukci a v § 115 kancelářského řádu Nejvyššího soudu.³⁹ Anonymizací se rozumí takový

stav osobních údajů, který buď v původním tvaru nebo po provedeném zpracování nelze vztáhnout k určitému nebo určitému subjektu údajů.⁴⁰ Anonymizace rozhodnutí se obvykle dosahuje nahrazením jména a příjmení účastníků řízení, fyzických osob počátečními písmeny (iniciálami) a vypuštěním údaje o jejich bydlišti, datu narození, případně rodném čísle a dalších osobních údajů, které vedou k jednoznačné identifikaci totožnosti fyzické osoby. Při praktickém provádění anonymizace je nutno dbát i na obsahovou stránku rozhodnutí z hlediska jeho srozumitelnosti. Vhodné je samozřejmě psát rozhodnutí již v takové formě, aby se chráněné osobní údaje vyskytovaly, pokud možno, pouze v návěti a výrokové části, nikoli aby byly rozptýleny hojně v odůvodnění. Osobní údaje osob uvedených v odůvodnění lze obvykle nahradit procesním označením takovýchto osob (např. žalobce, žalovaný, vedlejší účastník, svědek apod.).

Podle Prováděcí instrukce nejsou chráněnými osobními údaji jména a příjmení soudců, státních zástupců, advokátů, notářů, soudních exekutorů, znalců a tlumočnicků, insolvenčních správců a dalších osob, které jsou na základě zvláštního předpisu zapsány ve veřejně přístupných seznamech, pokud jsou uvedeny v souvislosti s jejich působností, pro kterou byly do veřejně přístupných seznamů zapsány. Rovněž tak nejsou chráněnými údaji informace o specializaci soudců a státních zástupců stanovené v rámci rozvrhu práce soudu nebo organizačním řádem státního zastupitelství.

Ještě názorněji to popisuje kancelářský řád Nejvyššího soudu, podle nějž anonymizaci nepodléhají zejména:

- a) údaje o orgánech veřejné moci a jména a příjmení osob, které za tyto orgány vystupují jako úřední osoby (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám),
- b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva, jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám),
- c) jména a příjmení soudců, jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení (tj. zejména advokátů při výkonu advokacie), vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců,
- d) jména a příjmení osob uvedená v citacích rozhodnutí mezinárodních soudů.

Právě § 115 kancelářského řádu Nejvyššího soudu se dle novelizovaného § 14 odst. 1 Instrukce použije i pro účely anonymizace soudních rozhodnutí v systému zveřejňování judikatury okresních, krajských a vrchních soudů.

Jiné než osobní údaje se neanonymizují, a to i přesto, pokud by v souvislosti s jinými údaji teoreticky mohly vést ke zjištění totožnosti stěžovatele (např. katastrální území, název obce atd.).⁴¹

4. Způsob vyhledávání uživateli

Jak bylo avizováno již shora, smyslem nové aplikace je volně zveřejnění vybrané judikatury navenek vůči neurčitému okruhu osob. Přístup do aplikace je bezplatný a zveřejněná rozhodnutí může využít každý libovolným způsobem s uvedením citace a odkazem na zdroj.⁴²

Přístup do aplikace zveřejňování judikatury je umožněn z oficiálních internetových stránek Ministerstva sprá-

vednosti www.justice.cz (ikona *eJudikatura* v horní části stránek v liště s produkty *eJustice*) a ze stránek Nejvyššího soudu www.nsoud.cz.

Samotné vyhledávání soudních rozhodnutí je možné podle množství kritérií, která lze volně kombinovat. Aplikace umožňuje vyhledávat podle jednotlivých krajských a vrchních soudů, což bude zvláště praktické pro zjištění „domácí“ judikatury odvolacího soudu. Rozlišit a samostatně vyhledat lze rozhodnutí podle kategorií významnosti A, B, C a E, rozhodnutí vydaná v civilních a v trestních věcech a rozhodnutí ve formě rozsudku a usnesení. Samozřejmostí je vyhledávání podle spisových značek a data vydání rozhodnutí, včetně vyhledání podle časového rozmezí. Lustrace podle hesel nabízí aktuálně 2010 právních institutů a oblastí práva. Rejstřík hesel byl převzat z rejstříku Nejvyššího soudu; je uzavřený a aplikace jej nabízí sama, výběr je možný jak kurzorem, tak i podle počátečních písmen. V případě potřeby doplnění nového hesla je oprávněn doplnit rejstřík pouze Nejvyšší soud. Vyhledávat lze i podle vztahu k právním předpisům, podobně jako známe odkazy na judikaturu k jednotlivým ustanovením právních předpisů v komerčních právních informačních systémech.

Fulltextem lze vyhledávat v právní větě i v celém textu rozhodnutí. Fulltextové vyhledávání má integrovány pokročilé funkce, které jsou založeny na logických operátorech AND, OR, NOT. Vyhledávač vyhledává pouze přesné skupiny znaků, nerozlišuje skloňování a kmeny slov a ignoruje rozdíl mezi velkými a malými písmeny. Jedno ze slov je možno označit jako důležitější a dokumenty obsahující toto slovo budou pak v seznamu výsledků hledání zobrazeny výše.

III. Závěr

Autoři věří, že systém zveřejňování judikatury soudů se stane dalším z praktických nástrojů *eJustice*, který odbornou veřejnost zaujme a ta jej bude využívat. Zájemcům to umožní poznat judikaturu soudů, která doposud nebyla veřejně přístupná. Podmínkou smysluplnosti tohoto projektu je rozumný výběr z ohromného množství soudních rozhodnutí a jejich zpracování pro účely publikace a praktické vyhledatelnosti. Za tímto účelem se nabízí obdobné možnosti vyhledávání, jakými disponují aplikace obou nejvyšších soudů a Ústavního soudu, včetně opatření publikovaných rozhodnutí právními větvami, hesly rejstříku a kategorizací. Pro nižší soudy zakládá systém možnost, jak efektivně komunikovat své výstupy navenek a jak stimulovat tvorbu kvalitních soudních rozhodnutí. Systém zveřejňování judikatury je nastaven tak, aby co nejméně zatěžoval soudní aparát, a proto vychází ze stávajících administrativních postupů a ze stávajících informačních systémů soudů, jejichž obsah se automatizovanými postupy přesouvá na internet. ■

* František Korbelt je náměstkem ministra spravedlnosti pro legislativu a informatiku a místopředsedou Legislativní rady vlády; Filip Melzer je náměstkem ministra spravedlnosti pro justici a místopředsedou Rady Justiční akademie.

1) <http://jaspi.justice.gov.sk>.

2) *Handyside v. Spojené království*, 1976; *Lingens v. Rakousko*, 1986; *Jersild v. Dánsko*, 1994.

3) Nález ÚS ze dne 8. 11. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 28/04 (č. 205/2005 Sb. ÚS; č. 20/2006 Sb.).

- 4) Jde o úpravu zavedenou novelou trestního řádu provedenou zákonem č. 52/2009 Sb., pro kterou se vžil zkratkovitý název „náhubkový zákon“; tato úprava je v současné době dotčena projednávanou změnou trestního řádu v Poslanecké sněmovně (tisk č. 231), která má do textu zákona výslovně doplnit kritérium převažujícího veřejného zájmu pro možnost poskytnutí informací.
- 5) V současné době je v Poslanecké sněmovně projednávána novela trestního řádu, která se týká těchto ustanovení a má zpřesnit výčet trestných činů, při nichž je poškozenému poskytována zvýšená informační ochrana (www.psp.cz, sněmovní tisk č. 231).
- 6) Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.
- 7) Ze dne 24. 7. 2009, č. j. 13/2008-SOSV-SP („Prováděcí instrukce“).
- 8) § 8a a 8b SvInř, zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (OchOsÚ).
- 9) § 8a SvInř, § 11–13 ObčZ.
- 10) § 7 SvInř, zákon č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací.
- 11) § 9 SvInř, § 17 ObčZ.
- 12) Např. informace podle § 11 odst. 2 písm. a), c), odst. 3 SvInř.
- 13) Např. bankovní tajemství, telekomunikační tajemství, zvláštní skutečnosti a další chráněné informace podle zvláštních zákonů.
- 14) Rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2004, sp. zn. 7 A 3/2002.
- 15) V současné době je v Poslanecké sněmovně projednávána novela obchodního zákoníku, která má z veřejných částí obchodního rejstříku odstranit rodná čísla a podpisové vzory fyzických osob (www.psp.cz, sněmovní tisk č. 310).
- 16) Zejména ve Sbírkách soudních rozhodnutí, viz § 24 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů (SSZ), § 22 SŘS, § 59 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, či v odborném tisku.
- 17) To však nemusí být nutně jediným přístupem k tomuto problému. Zveřejňovat lze i jiná rozhodnutí, případně všechna rozhodnutí. K tomuto kroku přistoupil zákonodárce na Slovensku, kde od 1. 1. 2012 nabývá účinnosti nová právní úprava zveřejňování všech rozhodnutí soudů provedená novelou zákona o sudoch zákonem č. 33/2011 Z.z. Ta doplnila nový § 82a o zverejňovanie a sprístupňovanie súdnych rozhodnutí: „*Súdy sú povinné zverejňovať právoplatné rozhodnutia vo veci samej, rozhodnutia, ktorými sa končí konanie, rozhodnutia o predbežnom opatrení a rozhodnutia o odklade vykonateľnosti rozhodnutia správneho orgánu, a to do 15 pracovných dní od dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Pred zverejnením rozhodnutia podľa odseku 1 sa v nich anonymizujú údaje, ktorých anonymizovaním bude pri zverejňovaní zabezpečená ochrana práv a právom chránených záujmov. Zverejňovanie súdnych rozhodnutí podľa odseku 1 technicky zabezpečuje ministerstvo na svojom webovom sídle.*“
- 18) Tak kupř. vyvěšení (zveřejnění) rozsudku či jiné písemnosti na úřední desce soudu nebude obvykle realizací obecného práva na informace, nýbrž zvláštním způsobem procesního doručování účastníkům řízení (srov. např. § 50l OSŘ). Tomu budou odpovídat i náležitosti takto zveřejňované písemnosti, která nebude anonymizována. Obdobně třeba zveřejnění dražební vyhlášky podle § 336c odst. 4 OSŘ v tisku nebude realizací obecného práva na informace, jakkoli se tak může na první pohled jevit, ale procesním úkonem v konkrétním soudním řízení. Stejně tak zveřejnění rozsudku nařízené soudem v řízení o ochraně osobnosti či dobrého jména právnické osoby bude z tohoto soudku.
- 19) *Molek, P.* Role soudů v ochraně svobodného přístupu k informacím, in *Hloušek, V., Šimíček, V. (eds.)* Dělná soudní moci v České republice. Brno, 2004, s. 219, 227 a násl.
- 20) Srov. § 123 odst. 1 písm. e), § 124 odst. 1 písm. e), § 125 odst. 1 písm. e), § 126 odst. 1 písm. d) a § 127 odst. 1 písm. g) SSZ. Dále srov. k otázce nadřízenosti Ministerstva spravedlnosti vůči orgánům státní správy soudů a jeho určení jako odvolacího správního orgánu rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2008, sp. zn. 4 Ans 12/2007.
- 21) Např. § 157 odst. 3, 4, § 169 odst. 2 OSŘ, § 49 odst. 11 SŘS, § 134 odst. 3 TrŘ aj.
- 22) Srov. např. *Korbel, F., Prudíková, D.* Změny v systému doručování po 1. červenci 2009. Právní rozhledy, 2009, č. 17.
- 23) *Melzer, F.* Judikatura Nejvyššího správního soudu ve věcech práva na informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Soudní rozhledy, 2005, č. 11, s. 397.
- 24) K obdobnému závěru docházejí i autoři publikace *Furek, A., Rotbanzl, L.* Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praha: Linde, a. s., 2010, s. 292–293).
- 25) Blíže *Korbel, F. a kol.* Právo na informace. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Zákon o právu na informace o životním prostředí. Komentář. 2. vydání. Praha: Linde, a. s., 2005; *Furek, A., Rotbanzl, L.*, op. cit. sub 24.
- 26) Rozsudky NSS ze dne 22. 12. 2005, sp. zn. 6 As 40/2004 (711–12/2005 Sb. NSS), ze dne 28. 3. 2006, sp. zn. 8 As 34/2005, a další.
- 27) § 18 odst. 1 písm. c) SvInř.
- 28) *Korbel, F.* Ústavní soud zrušil část zákona o svobodném přístupu k informacím. Blog Jiné právo, <http://jinepravo.blogspot.com>; *Korbel, F.* Ústavní soud umožnil poskytování nepravomocných rozsudků. Bulletin advokacie, 2010, č. 5, s. 17 a násl.; *Malenovský, R.* Ústavní soud odstranil paušální zákaz poskytování nepravomocných rozsudků. Bulletin advokacie, 2010, č. 9, s. 32 a násl.
- 29) *Arg. a contrario* z čl. 41 Listiny.
- 30) Srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2004, sp. zn. 7 A 3/2002 (*Za „právní názor“ chráněný před poskytnutím podle § 2 odst. 4 SvInř nelze považovat již existující oficiální výstup povinného subjektu*). Pregnantně toto podává též Prováděcí instrukce v § 1 odst. 2: „*Za informaci poskytovanou podle zákona se nepovažují stanoviska a názory, sdělení o budoucích rozhodnutích a vytváření nových informací, zejména nově vytvářené výklad právních předpisů. Vytvářením nových informací však není pouhý soubor či výňatek stávajících informací.*“
- 31) Nález ÚS sp. zn. Pl. ÚS 2/10, marg. č. 43.
- 32) Nejvyšší soud zveřejňuje všechna svá rozhodnutí na stránkách www.nsoud.cz od 1. 6. 2000, resp. v novém uživatelském systému od 1. 4. 2010; Nejvyšší správní soud zveřejňuje všechna svá rozhodnutí na stránkách www.nssoud.cz od svého vzniku dne 1. 1. 2003 a vybraná rozhodnutí správních senátů krajských soudů od 1. 7. 2010. Ústavní soud zveřejňuje všechna svá rozhodnutí na stránkách <http://nalus.usoud.cz> od svého vzniku (od 1. 1. 2007 jsou rozhodnutí publikována automaticky ihned po vyhlášení, do 31. 12. 2006 jsou do databáze rozhodnutí naimportována zpětně).
- 33) Ze dne 20. 6. 2002, č. 20/2002-SM („Instrukce“).
- 34) Tuto kategorizaci stanoví Instrukce. Podobnou kategorizaci používá pro svá rozhodnutí i Nejvyšší soud, pouze s tím rozdílem, že rozlišuje podle významu dvě kategorie významných hmotněprávních rozhodnutí.
- 35) Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 z 22. 12. 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech; nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. 11. 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000; nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 z 29. 5. 2000 o úpadkovém řízení; nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 z 21. 4. 2004, kterým se zavádí evropský exekuční titul pro nesporné nároky.
- 36) O takový případ jde zejména při využití tzv. občanskoprávních licencí podle § 12 odst. 2, 3 ObčZ nebo u osobních údajů, které jsou zveřejněny na základě zvláštních zákonů ve smyslu § 5 odst. 5 SvInř (*Povinné subjekty, které vedou a spravují registry, evidence, seznamy nebo rejstříky obsahující informace, které jsou na základě zvláštního zákona každému přístupné, jsou tyto informace povinny zveřejňovat v přehledné formě způsobem umožňujícím i dálkový přístup*). V oblasti justice půjde typicky o seznamy advokátů, notářů, soudních exekutorů, znalců a tlumočnicků, vlastníků a statutářů obchodních společností apod., jejichž povinné zveřejnění ukládá příslušný zákon (zákon o advokacii, notářský řád, exekuční řád, zákon o znalcích a tlumočnících, obchodní zákoník apod.).
- 37) Viz § 5 odst. 2 písm. f) OchOsÚ. Půjde zejména o jména a příjmení soudců a státních zástupců při výkonu práce.
- 38) Viz § 8b SvInř. Základními osobními údaji jsou osobní údaje o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, a to v rozsahu jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.
- 39) Č. S 356/2009, účinný od 1. 11. 2010.
- 40) Srov. § 4 písm. c) OchOsÚ.
- 41) Srov. § 2 písm. d) pokynu předsedy Ústavního soudu k uveřejňování rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2007, č. Org. 20/07.
- 42) Vzor citace: Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2001, sp. zn. 21 Co 123/2001, dostupné na www.justice.cz.